

10/VI/1982

EL LLENGUATGE

Voler una cosa

El verb *voler*, com se sap, es pot usar alhora com un verb modal i com un verb transitiu. Volem dir que, d'una banda, igual que *poder*, s'usa com a verb auxiliar d'altres verbs, dels quals indica el mode de l'acció, i de l'altra, es pot usar també com qualsevol altre verb transitiu, pròpiament transitiu —per exemple, *agafar* o *comprar*—, i, per tant, amb un complement directe. En el primer cas, doncs, *voler* precedeix sempre un infinitiu —l'infinitiu del verb de què constitueix l'auxiliar—, el qual no és susceptible d'ésser representat per un pronom feble però es pot sobreentendre: *No vol venir* o *No vol* (talment com diem *No pot venir* o *No pot*). En el segon cas, el complement directe de *voler* pot ésser representat per un grup nominal o bé per una oració subordinada completiva, que admeten les pronominalitzacions usuals: *No vol el seu obsequi*, reduïble a *No el vol*, i *Vol que el negoci prosperi*, reduïble a *Ho vol*.

Segons els Diccionari Fabra, *voler*, com a verb transitiu (pròpiament transitiu), significa principalment «tenir la intenció determinada d'obtenir (alguna cosa), de procurar a algú (alguna cosa)». En resulta clarament, per consegüent, que el significat del verb *voler* ja inclou o implica la idea de possessió, la qual normalment expressem per mitjà del verb *tenir*. I, efectivament, el llenguatge espontani construeix habitualment frases com *Vol un cotxe nou*, *Vol una ampolleta de perfum*, *Volen una feina segura*, *Si voleu honors i glòria...*, totes les quals admetrien la construcció perifràstica, és a dir, amb el verb *voler* com un verb modal, auxiliar de *tenir*: *Vol tenir un cotxe nou*, *Volen tenir una feina segura...*

Observem, doncs, que per a l'expressió d'una mateixa idea —el desig o la voluntat de posseir una cosa determinada— poden convenir dues frases diferents, *Vol un vestit vermell* o *Vol tenir un vestit vermell*, però si bé és cert que amb aquesta segona frase, amb la intervenció del verb *tenir*, es remarca la idea del desig de possessió, també és evident que el llenguatge popular sol recórrer més aviat a la primera, és a dir, prescindint del verb *tenir*. Sens dubte molts casos concrets demanen una consideració especial, però una frase com *Jo tinc una agenda* i *ell també en vol tenir una*, en lloc de... i *ell també en vol una*, és artificiosa i pròpia del llenguatge llibresc.

Albert Jané